

Illustratie Jiho

dag beginnen, opdat de verbouwing kon plaatsvinden op maandag en dinsdag? Van alle doorzichtige smoezen om de absurde eisen van Joustra voor zijn arbeidsomstandigheden te rechtvaardigen, is dit wel een van de slechtste.
MR. H. A. MARQUART SCHOLTZ
Haren

Wat is er dan precies zo sociaal aan sociale media?

De mens zoekt zijn soortgenoten op. Online treft hij ze nog gemakkelijker. Dat is de strekking van het hoofdredactioneel commentaar van 21 februari.

Wat is 'sociaal' aan sociale media, vraag ik me steeds vaker af. Ik werk in een bedrijfstak waarin de BlackBerry en de iPhone gemeengoed zijn. Afgelopen zomer ging

ik met collega's iets drinken. Op een zeker moment zat iedereen zijn smartphone te checken, behalve ik, want ik had mijn telefoon thuisgelaten, omdat we naar het café gingen. Toen ik daar iets van zei, keken ze mij aan alsof ik van een andere planeet kwam.

Half december kwam ik ongelukkig ten val, met als gevolg een gecompliceerde beenbreuk. Het was in de dagen van hevige sneeuwval. Dat had zijn weerslag op het bezoek in het ziekenhuis, maar via de sociale media stroomden de beterschapswensen binnen. Iedereen was begaan met mijn lot en beloofde snel langs te komen. Toen ik uit het ziekenhuis kwam, heb ik iedereen bedankt voor de sms'jes en telefoontjes. „Bezoek is welkom, ook onaangekondigd”, voegde ik eraan toe. Een collega mailde verbaasd te-

rug: „leuk dat je ook zegt 'onaangekondigd'.”

Via Twitter en Facebook heb ik kunnen volgen wat mijn 'onlinevrienden' deden. Ze twitterden vanuit Bali, Sydney, India, Rome, Brussel, New York, Los Angeles en een keur aan grand cafés en restaurants hier in Amsterdam. Soms zaten ze letterlijk om de hoek. Niemand dacht eraan om *in real life* langs te komen, behalve die ene collega, die inderdaad een keer onaangekondigd langskwam.

„Wie altijd online is, heeft minder tijd voor zijn naasten in het echte leven”, zei paus Benedictus onlangs. Ik neig ertoe hem gelijk te geven. De meelevende tweets en sms'jes zijn dan niets anders dan een moderne aflat.

S. WESTVEEN
Amsterdam

Recyclen creëert groene banen

De kop 'Groene banen juist slecht voor economie' boven het artikel van Bjørn Lomborg (Opinie, 15 februari) doet vermoeden dat 'groene banen' vooral zijn te vinden in de energiesector. Ook bestaat de misvatting dat de klimaatdoelstellingen alleen te realiseren zijn middels een transactie met de energiesector.

In Nederland floreert een recyclingindustrie die haar gelijke in de wereld – nog niet kent, dankzij goed afvalbeleid, zoals stortverboden, stortbelastingen en afvalhiërarchie. De recyclingindustrie realiseert in Nederland nu al jaarlijks een besparing van 50 Mton primaire grondstoffen, 4,5 Mton CO₂-reductie en meer dan 100 PJ aan energiebesparing. In het rapport *Global Green New Deal* van VN-organisatie UNEP en in het SER-Advies *Meer werken aan duurzame groei van 2010* scoort recycling „excellent” met betrekking tot het creëren van *green jobs*.

Meer inzetten op recycling zal in Nederland tussen de 10.000 en 20.000 extra groene banen opleveren. Hiervoor is gericht beleid noodzakelijk. Als Nederland in een zich voorzichtig aftekenende vergenoegdzaamheid van 'we doen het op afvalmanagement al zo goed' wegzakt, zal dit een ver-

lies aan groene banen tot gevolg hebben en wordt de kans verspeeld om op twee fronten extra werkgelegenheid te creëren – ten eerste de werkgelegenheid door meer recycling in Nederland zelf te realiseren, waarmee in Nederland nog substantiële volumes grondstoffen en energie kunnen worden bespaard en enkele miljoenen tonnen CO₂ extra kunnen worden gereduceerd. Nederland kan door verdere innovatie op het gebied van recycling zijn positie ten opzichte van het buitenland verstevigen, waardoor werkgelegenheid wordt gegenereerd in de zin van export van kennis en kunde op het gebied van duurzaam afvalbeheer.

In de wetenschap dat Brussel andere Europese landen tot meer recycling aanspoort, is dat een enorme kans voor Nederland.
MAX DE VRIES
Directeur BRBS Recycling, branchevereniging recyclingbedrijven

Laat nieuwe regels gelden voor nieuwe asielzoekers

In het strafrecht geldt de regel dat een handeling alleen kan worden bestraft als deze vóór de strafbaarstelling daarvan was gepleegd. Als de maximale snelheid op een weg op 1 maart van 80 naar 60 km/h wordt verlaagd, kan ik niet worden beboet omdat ik in februari harder heb gereden dan 60 km/h. Op deze regel bestaan geen uitzonderingen. De burger heeft recht te weten waaraan hij toe is.

Zou iets dergelijks niet moeten gelden voor asielzoekers? Het is des ministers goed recht om een regeling te veranderen, maar dan voor de nieuwe asielzoekers. Als vorige regeringen het mogelijk hebben gemaakt om lang te blijven procederen – en daarbij uiteraard hoop en verwachtingen gewekt hebben – en bovendien daaraan zelf hebben medegewerkt door die procedures niet snel af te handelen, is het laf om te zeggen dat het de verantwoordelijkheid van de ouders is geweest dat kinderen hier inmiddels wortel hebben geschoten, maar – jammer dan – dat de huidige minister daar inmiddels anders over denkt.

De regels van toen moeten gelden voor de asielzoekers van toen en de nieuwe regels moeten worden toegepast op komende asielzoekers. Dan zullen goed geïntegreerde families hier mogen blijven, maar hoeft niet te worden gevreesd voor aanzuigende werking.
MR. A. E. SWIERSTRA-DIJKSTRA
Eefde